

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 92 (2508). ВІВТОРОК, 1 СЕРПНЯ 1978 року. Газета виходить з 1939 року Ціна 2 коп.

ФЕСТИВАЛЬНИЙ ВОГОНЬ ЗАПАЛЕНО

ГАВАНА, 29 липня. (Кор. ТАРС). Святково прикрашені і поживлені вулиці і площі столиці соціалістичної Куби. Всюди стяги з п'ятиколірною фестивальною ромашкою, яскраві транспаранти і плакати з девізом XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів за «Антиімперіалістичну солідарність, мир і дружбу!»

У день його відкриття — 28 липня — молоде покоління Землі знову продемонструвало непохитну рішучість зміцнювати антиімперіалістичну солідарність,

гродовжувати і розширювати боротьбу за мир і дружбу. Посланці мільйонів юних борців за мир, безпеку і співробітництво народів, за роззброєння національну незалежність, демократію і соціальний прогрес з величезним піднесенням зустріли звернене до них привітання Леоніда Ілліча Брежнєва, опубліковане в кубинській пресі.

(Закінчення на 2-й стор.).

НА КОМСОМОЛЬСЬКІЙ НИВІ — УДАРНО!

СТЕНД ЖИВІВ

НА 31 ЛИПНЯ В ГОСПОДАРСТВАХ ОБЛАСТІ СКОШЕНО РАННІ ЗЕРНОВІ КУЛЬТУРИ НА ПЛОЩІ 414,7 ТИСЯЧ ГЕКТАРІВ. ОБМОЛОЧЕНО ВАЛКИ НА ПЛОЩІ 183,9 ТИСЯЧІ ГЕКТАРІВ. УСЬОГО НАМОЛОЧЕНО ЗЕРНА 590,1 ТИСЯЧІ ТОНН.

На приз

„Золотий колос“

СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

СЕРЕД КОМБАЙНЕРІВ:

Анатолій КОЛОТИГІН з колгоспу імені Жданова Світловодського району — комбайном «Нива» зібрав хліб на 176,5 гектара і намолотив 7091 центнер зерна.

Андрій ТРЮХАН з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району — комбайном «Колос» скошив ранні зернові на 142 гектарах і намолотив 6971 центнер хліба.

Валерій ГЛУЩЕНКО з колгоспу імені Фрунзе Долинського району — комбайном «Колос» зібрав хліб на 163 гектарах і намолотив 6501 центнер зерна.

Віктор МИКОЛЕНКО з колгоспу «Перше травня» Петрівського району — із 135 гектарів намолотив 6239 центнерів зерна.

Володимир ТИШІК з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району — комбайном «Колос» зібрав хліб на 105 гектарах і намолотив 5120 центнерів зерна.

СЕРЕД МОЛОДИХ ЖАТКАРІВ:

Микола ШУЛЬГА з колгоспу «Україна» Новгородківського району — скошив зернові на 327 гектарах.

СЕРЕД МОЛОДИХ ШОФЕРІВ:

Леонід РОМАНОВ з Долинського районного об'єднання «Сільгосптехніка» — автомашиною «Урал» перевіз 7420 центнерів хліба.

● ГАРЯЧА ЛІНІЯ

3. ТУРБОТА — СПІЛЬНА

У нашому районі вже стало доброю традицією — під час збирання врожаю в полі працюють не тільки механізатори колгоспів і радгоспів, а й багато виробничників промислових підприємств міста, службовців, спеціалістів. Хліб стає справою номер один.

Ось і нинішнього року на час жнив у господарстві створено три комсомольські групи — в кожному відділку. Одну з них очолює Федір Пшеничний, працівник районного відділу капітального будівництва, який у жнива працює у нас на комбайні; другу — директор сільського будинку культури Микола Куценко. Він закінчив курси механізаторського всеобучу і теж нині водить комбайн. Груп-

комсорт третьої — ланковий механізованої ланки по вирощуванню кукурудзи, людина, наділена високим почуттям відповідальності за долю врожаю.

...Перші дні збиральної. Ох і нелегкими ж були вони для хліборобів!.. Тільки почнуть роботу, а тут — дощ. Комбайнери сердиті всі — не підступилися. Шофери нудяться без роботи, похмуро поглядають на небо. А як ожили, збадьорилися всі, коли сонце нарешті розігнало важкі дощові хмари! Анатолій Колотигін і Мишко Гекало першого погожого дня не давали спочинку своїй «Ниві» до пізньої ночі. Один стомився за кермом — інший

(Закінчення на 2-й стор.).

ГАЗЕТА, ТЕЛЕБАЧЕННЯ, РАДІО: ЖНИВНІ МАРШРУТИ

йнів. З початку збирання на елеватор надійшло вже понад 20 000 тонн зерна гороху та озимої пшениці.

Каті Григоренко і Тані Панченко, випускницям Богданівської середньої школи, здається, що цій вапці автомашин не буде кінця-краю. А їм удвох треба встигнути взяти проби зерна з кожного грузовика, бо воно різне, засміченість зерна всюди неоднакова. Проте дві дівчата ухитрилися якось протягом усієї зміни бути веселими, спритними, встигають дотепно відповісти на добродушні жарти молодих водіїв машин. Бо радість хліборобів через зернину-перла, що неначе аж дзвенить, коли пересипаєш із долони на долоню, проникає в юні серця. І від тої радості прибуває енергія, від неї і недовгою здається зміна, і вітер здається не палючим, а м'яким, лагідним.

Не сидиться на місці комсомольському ватажкові елеватора Ларисі Волкобой. То вона в лабораторії, то в бухгалтерії, то біля розвантажувальних механізмів, то в диспетчерській...

— У жнивну пору на елеваторі працює чимало молоді, зокрема школярів, — розповідає Лариса. — А

ви ж знаєте, які жарів ці п'ятнадцять сімнадцятилітні. То ж доводиться навідуватися до них частіше гамувати падмір енергії. Тут же стільки хліба, автомашин, складних механізмів...

Та даремно хвилюється комсомольський секретар Анатолій Корченко і Сергій Широков які працюють на розвантажувальній естакаді вправно обслуговують автомашини уважно стежать за роботою механізмів. А коли щось не ладиться, вони звертаються по допомогу до старших, досвідчених механізаторів. І немає тут місця пустощам, руху розмірені чіткі — автомашин багато, простоявати зайві хвилини вони не повинні.

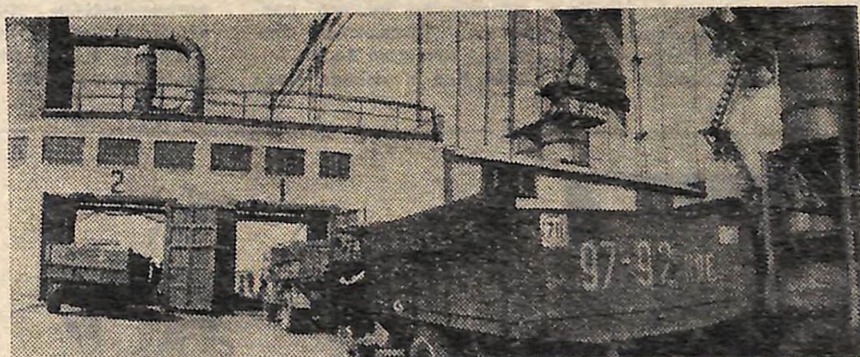
...На пультах управління червоними зеленими жовтими світлячками спалахують лампочки. Оператор Надія Сіренко встигає одночасно натискати на певні клавіші, кинопі і гасирити по телефону... То нелегко, мабуть, — керувати розподілом потоку хліба. Нелегко і непросто, як

Хліб Куцівки

ЯК ЖЕ довго чекали цього дня хлібороби! Вже й не вірилося, що колись угамуються дощі і настануть сонячні дні, що можна буде, потрапивши на елеватор, радісно вигукнути:

— Хліб іде!

На Куцівський елеватор хліб взято з колгоспів «Україна», імені Ульянова, імені Леніна, імені Шевченка, радгоспу «Третій вирішальний» та інших господарств Новгородківського й Долинського ра-

же за добу надходить на елеватор 3,5—4 тисячі тонн зерна. А місткість усіх складських приміщень — 77,3 тисячі тонн. І скрізь треба вдержувати відповідну температуру, сталу вологість повітря.

Це ще навіть не зеніт жнив, лише третину врожаю зібрано. Ще не один день повинніс державним засікам добірним збіжжям, ще напруженішими будуть зміни на елеваторі. Але молоді робітники, і зовсім юні школярі не бояться груднощів, навпаки, вони щодня очікують апогею жнив, немов свята: скільки ж то буде хліба?

А. ШИЛОШНИЙ,
кореспондент телерадіокомітету,
Р. МАРЧЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
На знімку:
Ні, зовсім не стомилася Катя ГРИГОРЕНКО.
Валка автомашин із зерном урочаю третього року п'ятиріччя.
З яким скарбом зрівняєш цей золотий потім?

Фото В. КОВПАНА.

УРОЖАЙ-78

УРОЖАЙ-78

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

ТУРБОТА—СПІЛЬНА

заступас. Не встигне бункер наповнитися зерном, як різкий сигнал примушує шофера підрульовувати під вивантажувальний шнек комбайна. Нині на рахунок комсомольського молодіжного екіпажу — понад 4,5 тисячі тонн намолоченого хліба. Тепер уже можна напевно сказати: недооцінили хлопці свої сили, бо надто скромне взяли соціалістичне зобов'язання — за 12 днів із 170 гектарів намолотити 5100 центнерів зерна. Хіба ж це рубіж для потужної «Ниви»?

Жниварі колгоспу особливо цікавляться роботою сімейного екіпажу — Юрія Павловича і Павла Нисельових, батька і сина. Як поспішають в трудовому пориві мудра досвідченість бувалої хлібороба і комсомольський азарт його молодого послідовника! Чи зумів батько заронити в серце сина любов до щедрих врожасів колгоспної ниви, чи прищепив йому почуття господаря, чи навчив берегти кожну колоску? Певно, кращі риси батька-хлібороба притаманні й Павлові, бо нині сімейний екіпаж по намолоту значно випереджає комсомольсько-молодіжний. Щоправда, невідомо ще, якими будуть показники тих і інших на фініші ниви.

А то янось, підходячи до гурту механізаторів, я почула репліку: «Ти ба! Молоді, та з раніш!» Ця фраза прозвучала чи то здивовано, чи то схвально, а може, й ірраціонально заздрості вчулася в голосі механізатора.

Спочатку я не зрозумі-

ла, кого це стосується, аж коли підійшла до прапора з гарячим прапором угорі, стало ясно. Виглядає, «ранішніми» названо комсомольців Віктора Поляруса і Володимира Уманця, котрі на комбайні хліба не звал чи не вдовоє переважили норму. Отож на їхню честь і майорить червоний прапор. Молоді комбайнери жаткою ЖВН-6,0 покладали в рівні валки хліб на 160 з лишком гектарів. Це — половина їхнього соціалістичного зобов'язання.

Кажуть, статечні, з досвідом шофера возять зерно обережно, зайвий раз не підвищать швидкості. То зерно молоді «пихають». Може, десь так й трапляється, дарма думка не складеться. Та я не можу такого сказати про наших Валерія Христіча, Анатолія Поляруса, Олександра Кошмана, Віктора Коломійця. Дуже добросовісні хлопці, надзвичайно обережні.

А хай би спробували працювати абиякі У колгоспу відділку є у нас пост «Комсомольського» прожорторів. В селі Павлівці його очолює Тамара Попова, в Озерах — кандидат у члени КПРС Анатолій Мальований. Він — агроном, тож від спостережливого ока технолога

поля ніякі погрешності комбайнерів чи шоферів не сховаються. Щоправда, особливих порушень іще не було, але «цінні вказівки» кільком уже давав «Пекли раків» хлопці, бо мав рацію агроном.

Що не кажіть, а в цей гарячий час жниварі не те що газету почитати чи телевізор подивитися, а й радіо послухати не встигають: устали до сходу сонця, йдуть на відпочинок опівночі. Та кожному хочеться знати про новини в країні, про те, що робиться у світі. Ось для цього ми й створили групу молодих агітаторів і політінформаторів. Серед них — художній керівник Будинку культури (а в жниварі — комбайнер) Василь Нагнибіда, Надія Куценко, Анатолій Мальований, Валентина Полярус, Микола Колотигін, Микола Куценко, Григорій Догий та інші. Вони знайомлять жниварів з ходом соціалістичного змагання хліборобів їхнього колгоспу, району, області, розповідають про новини в нашій країні і за рубежом.

Одним словом, жниварі для всіх — справді гаряча лінія, що складається з гарячих точок: поле, хлібна траса, тік, елеватор, агітагончик...

Людмила ШУМЕЯКО, начальник комсомольського штабу по проведенню жнив-78 у колгоспі імені Жданова Світловодського району.

СЛОВО НА ЖИВАХ

НЕВИЧЕРНА ТЕМА

Як членові лекторської групи райкому ЛКСМУ мені нерідко доводиться виступати перед молоддю. Тематика виступів різноманітна. Найближча мені тема — історія комсомолу. Та нині, коли йдуть жнива, я під час обідніх перерв проводжу з молоддю лекції-бесіди по матеріалах липневого (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС. Тривалість зустрічей з хліборобами не виходить за межі двадцяти хвилин. Бо ж дорога кожна хвилинка. Збираємось і тоді, коли роботи зважас

сякого господарства СРСР». Тема ця невичерна, цікава, а особливо коли спробувати поміркувати, як матеріали Пленуму, перспективні розвідки сільського господарства країни позначаються на діяльності нашого колгоспу.

Пригадується бесіда-лекція в першій тракторній бригаді. Проводив її перед заходом агрегатів у загінку. Вже й тепер оснащення нашого колгоспу сільськогосподарською технікою досить висока. Все ж зайшла мова

про нозу техніку. Мріється нашим молодим механізаторам Андрієві Черненку, Вікторіві Касперському, Олександріві Греку та іншим про нові «Ниви» і «Колоси». А впевненості в тому, що мрія ця здійсниться в найближчі роки, додають матеріали липневого Пленуму.

Не можу не згадати й про своїх товаришів-лекторів. Сергій Мелюга, Петро Мельников, Іван Горобець у ці дні так часто виступають перед жниварями, тримають їх у курсі всіх політичних подій, жнива у районі, області. У лекторів теж гаряча пора.

Д. БОГДАНОВ, заступник секретаря комсомольської організації колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Бобринецького району.

УЖИНОК ХУДОЖНИКА

— Любить — не любить...

— Мені здається, що замість пшениці ми нурунду носимо...
МАЛЮЄ ВОЛОДИМИР ПОСТОЄНКО.

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

У другій половині дня по центральних вулицях міста починається яскравий похід гаванців і гостей столиці до місця урочистого відкриття форуму юності — Латиноамериканського стадіону. З естради звучать запальні національні ритми Куби. Море радісних усмішок буквально захлеснуло красуноу Гавану.

Десятки тисяч учасників церемонії, які зібрані на трибунах спортивного комплексу, нещухаючі оплесками вітають посланців усіх континентів.

На трибуні для почесних гостей фестивалю — перший секретар ЦК Компартії Куби, Голова Державної Ради і Ради Міністрів республіки Фідель Кастро, інші кубинські керівники, а також зарубіжні делегації, які взяли участь у недавньому святкуванні Дня національного повстання — 25-річчя штурму казарми Монкада. Серед них — радянська партійно-урядова делегація на чолі з кандидатом у члени Політбюро ЦК КПРС, першим секретарем ЦК Компартії Білорусії П. М. Машеровим.

Заучать фанфари. На зеленому килимі стадіону з'являються одинадцять вершників у вбранні мамбі — воїнів, які в минулому столітті героїчно боролись проти іспанських поневолювачів. Вони несуть прапори держав — організаторів фестивалю.

Величезний оркестр грає святковий марш. По доріжці спортивного комплексу пливають прапори 145 країн-учасниць фестивалю. Під грім овацій на стадіон вступають делегації. На одній з трибун несподівано виникає величезний «живий екран». 4500 кубинських юнаків і дівчат різнобарвні прапорцями «малюють» слова привітання: «Ласкаво просимо!». Нарядну процесію очолює колона молоді з НДР — казайки попереднього фестивалю. Вигукі сердечних привітань несуться з трибун назустріч представникам героїчного народу Анголи, Соціалістичної Республіки В'єтнам, Народної - Демократичної Республіки Йемен, патріотам Чилі, делегаціям країн, прогресивні сили яких борються проти імперіалізму, колоніалізму і всіх форм пригноблення людя.

Гарче, по-братерськи зустрічають присутні представники держав соціалістичної співдружності.

Нарядний одяг посланців Ленінського комсомолу, всієї молоді Країни Рад: білі блузи і темно-сині спідниці дівчат і яснісірі костюми юнаків з державним Гербом СРСР. Стадіон аплодує комсомольцям, які стоять у перших рядах Всесвітнього молодіжного руху за мир, дружбу і прогрес усього людства.

На «живому екрані» — яскраві панно із зображеннями, що символізу-

ФЕСТИВАЛЬНИЙ ВОГОНЬ ЗАПАЛЕНО

ють різні етапи боротьби молодого покоління землі за антиімперіалістичну солідарність, розповідають про трудові звершення народу острова Свободи, який гостинно відчинив двері посланцям планети.

Останніми за традицією марширують делегати країни — організатори нинішнього фестивалю — Куби. З віяла різноколірних прапорців виникають образи молодого робітника, трудівниці та воїна. Це глибоко символічно. Кубинська молодь — активний учасник трудових звершень народу, самовідданою боротьби на захист його революційних завоювань. Прапороносці делегації вишикуються на зеленому килимі стадіону.

Перед присутніми плыве прапор фестивалю. Делегати НДР передають його представникам кубинської молоді. Звучать акорди фестивальної пісні. І ось уже святковий стяг гордо майорить на флагштоку.

На спортивній доріжці — традиційний факел фестивалю. Його несе всесвітньо відомий кубинський спортсмен Альберто Хуанторена. Настає хвилюючий момент: стадіон тріумфує, коли над ним яскраво спалахує фестивальний вогонь. Трибуни скандують: «Мир, дружба, солідарність!». На величезному екрані, який колається морем голубих прапорців, з'являються яскрава емблема фестивалю і цифра «XI».

До мікрофона підходить секретар - координатор міжнародного підготовчого комітету фестивалю Алан Греш. За час, що минув з дня проведення попереднього форуму молоді, говорить він, значно зміцніла єдність молодого покоління планети в боротьбі за вітлення в житті світлх ідеалів людства. Від імені посланців усієї землі він сердечно дякує ЦК Компартії і урядові Куби, всьому народові острова Свободи за гостинність, запевняє його у глибоких почуттях солідарності з кубинською революцією.

Від імені Комуністичної партії і уряду Куби, всього молодого покоління і народу країни представників молоді світу сердечно вітає другий секретар ЦК Компартії Куби, перший заступник Голови Держради і Ради Міністрів республіки Рауль Кастро.

XI фестиваль, — сказав він, — це неспростовне підтвердження глибоких позитивних змін у світі, в якому день у день зростає і шириться боротьба за мир і прогрес, зміцнюю-

ться принципи політики мирного співіснування і розрядки і стає дедалі виразнішим справжнє обличчя ворогів миру і незалежності народів.

«Молодь світу, Куба — твій дім!» — з цим закличком, що облетів усю землю, заявив Рауль Кастро, кубинський народ гостинно відчиняє двері своєї країни для вашого представницького форуму, об'єднаного ідеями антиімперіалістичної солідарності, боротьби за мир і дружбу. Молодь, продовжував він, становить майже половину населення нашої планети. За своєю природою — це оновлююча сила, для якої характерні сміливість та бойовитість. І коли ці прекрасні якості служать інтересам усіх народів і людства в цілому, міцніють сили, що борються за краще майбутнє всіх людей землі.

Під буркливу овацію присутніх Р. Кастро від імені Національного комітету оголошує фестиваль відкритим і бажає молоді нових успіхів.

Урочиста частина свята закінчилась. Виходять кубинські спортсмени — їх близько дев'яти тисяч. Спочатку з'являються найменші учасники свята. Дітляхи дружно співають і танцюють, з репродукторів плетється пісня «Хай завжди буде сонце!» іспанською мовою. Одне зображення на «живому екрані» трибун змінює інше: злітаючий угору голуб миру, слова «Ні нейтронній бомбі!», портрети борців за незалежність кубинського народу від імперіалістичного панування. На екрані — героїчна символіка: легендарний катер «Гранма» приймає історичну естафету від «крейсера «Аврора».

Найменших учасників змінюють старшокласники і студенти. Злагоджено і чітко чергуються узори гімнастичних вправ. Над стадіоном звучить «Гімн демократичної молоді». Під дощем співаючого фейєрверка, який яскравими барвами розцвічує цей незабутній вечір урочистого відкриття XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, юнаки і дівчата покидають стадіон.

Свято повертається на вулиці і площі, яскраво освітлені багатоколірною ілюмінацією. Тут відбулись народні гуляння.

Фестиваль на Кубі триває. Відкрито тільки першу його сторінку.

Є. АЛЕКСЕЄВ,
А. БЕЛІКОВ,
А. ВОРОПАЄВ.

Відповідь на критичний матеріал, опублікований під таким заголовком у номері «Молодого комунар» за 28 лютого, дав зазком комсомолу кіровоградського заводу «Червона зірка». Секретар О. Колосов повідомив, що матеріал обговорено на засіданні завкому, критику визнано правильною.

Завком комсомолу підприємства визначив заходи щодо поліпшення роботи шкіл молодих раціоналізаторів, активнішого

залучення молодих робітників до навчання в цих школах. Відніми керівники шкіл молодих раціоналізаторів погоджуватимуть плани робіт із завкомом комсомолу, а останній постійно контролюватиме діяльність шкіл.

Раду молодих спеціалістів, її голову Г. Стежка зобов'язано активніше залучати інженерно-технічних працівників до участі в раціоналізаторській і винахідницькій роботі.

«А „ЕВРИКА!“ НЕ ЛУНАЄ»

У СІНЯХ затупали, обтрушуючи сніг, і за квітнями з кухні долетіли незнайомі голоси: хтось прийшов.
Я стиснув мік бална, прислухався. Голос господарки, тітка Мотрона, — м'який, грудний... А ще хто? Навіщо ціла вагата авалілася.
Тут ступила дверей розчинилася, і на порозі світлиці висів маленький замурзаний чоловічок. Він широко підслепиво усміхнувся мені, в очах його агатових шпигулях бликнув зник, як тілліни чоловічок побачив баян. «Ага, оце якраз те, що мені треба!» — можна було прочитати на круглому лиці. З ходу він кваццю едарив дріб чечітки, плещучи себе долонями по роту, потилиці, грудях, колінах... Ударив і став, мов укупаний.

— Дядю, зіграй «Циганку»!
— Ти хто такий? — здивувався я.
— Циган.
— Ну який же ти циган? На циганча, можна, ще снідаєшся.
Хлопчачок було, мабуть, років з десяти. Подерта шапка-вушанка із жмутками жовтої вати, що вилизали, стара й не по роту фуфайка з підкачаними рукавами і, нарешті, неймовірно великий зашкварблї чоботи із загнутими носками і з дірками, з яких стирчало припорошене сухим снігом сіно, — точнісінько хлопчик-мізинчик.

За спиною його зразу ж повилася худенька дівчинка років дванадцяти, гнучка, як тростинка, в довгому батьківському піджаку, новому ще, але ні разу, як видно, не чищеному щіткою. Найчастіше шерстяна хустка, що вже добре-таки вилягла, навхрест перетягувала дитячі ще груди і була зашпана кінцями на спині. Вузд дівчинки була в налоші. Матово-смугове обличчя її посилило від холоду. Дівчинка безцеремонно і з якоюсь професійною байдужістю мигцем оглянула кімнату і теж зупинила погляд на баяні, що вислизнував инкрустацією та перламутровими цинопками (минулого літа на нього я агатив усі свої відпущки). Потерла червоні змерзлі руки, сунула пучок пальців у рот, похунала на них, зігріваючи, і попросила нудно:

— Зіграйте йому, дядю, що-небудь.
У світлицю через поріг заглянула не-красива літня циганка.

— Він вам станцює, — сказала вона. — Пограйте!

І щось по-циганському наказала хлопчачкові.

Той мортнув, блиснув білими зубами і став у вичіпувальну позу.

— Заути тебе як? — спитав я його.

— Шурко, — кивав відповів хлопчачко і з такою беззбройною усмішкою, немаче загодя був упевнений, що всякий неодмінно зрадіє, визнавши його ім'я.

— Ну, Шурко, раз уне тане діло... Давай!

Хлопець трохи почекав, увелюючи ритм танцювочі, і з тією ж сплупчою усмішкою пішов працювати... Як він ухитився дірявити, з великої ноги чоботівськими бездоганно вибавити чечітку, лишалося загадкою. Очі його блищали, руки літали, ударяли по кирзових відцис-лих халлявах, по роту, грудях, животу...

Тітка Мотрона, повна, росла, з яскра-во-червоними від жаркої печі щоками, стала на порозі кімнати.

— Додатно танцюєш, молодець! — по-хвалила, коли Шурко, задихавшись трохи, зупинився біля стола. — А ось при-гостити вас нічим. Хіба що пиріжками? Молодо ще є...

Вона принесла з кухні миску з гірною рум'яних, щойно спечених пиріжків та глечик молока.

Шурко скептично оглянув угощення, азяв один, знехотя надкусив і перся очима в пачку цигарок, що лежала біля купки універсальних зошитів. А дівчинка відвернулася і захопилася розглядати фотографії та кольорові вирізки з журна-лів, розвішані по стінах.

— Що ж ти, Галею, обиджав мене? — щиро засмутилася господарка. — Чому не їси?

Так ось яка вона, Гале! Бачив я її перше, хоча вже чув про неї від тітки Мотрони.

— Я не танцювала... — нахмурилася, похмурилася Галея, носком налоші розти-равши плямочку на підлозі. Куди й поді-лися повадки спритної бувалої циганки. Галея ніяково і соромилася, як звичай-нісінька сілська дівчина, що вміє пово-дитись у гостях скромно й стримано.

— Раз ти зайшла до мене — значить, гостя, — продовжувала тітка Мотрона. — А танцювати зовсім не обов'язково.

— А я так не хочу! — упиралась дів-чинка.

Я заграв «Прольотну». Галея кильна раз поривалася почати й зупинилася. На-решті здвинула плічима і сказала роз-гублено:

— Не знаю...

Шурко зміряв її зневажливим погля-дом, а циганка стала щось доводити дів-чинці, але та у відповідь лише знизува-ла плічимами, повторюючи: «Не знаю...»

— Антон так не грал, — пояснила вона засоромлено. — Я без музики буду.

І, не чекаючи згоди, заспівала і пішла по колу, ні на кого не дивлячись.

Проголосила до вокала.

І сказала, що люблю.

Обішла, поцелувала.

Заразила груди мою.

Ой ли, ой ли-ля!

Було сумно слухати цю безглузду піс-ню, складену в дорожньому фургоні або коло багаття безграмотним невідомим автором. Галея йшла виклястою ходою,

Федір НЕПОМЕНКО

ДІВЧИНКА В БАТЬКІВСЬКОМУ ПІДЖАЦІ

Оповідання

розслабленою, але дуже граціозною, з ритмічними паузами: зробити крок і за-мре на мить, немаче нашокухнувшись на перешкоду, і знову дрібненький крок... Не виходячи з ритму, опускала на но-ліно, звивалася всім худеньким гнучким тілом, примовляючи: «У мене ности бо-лят — они чаю хотят», — потім випрям-лялась і знову йшла по колу.

Танцювала і співала Галея легко, без тіні зигановості, ніби глядачі зовсім не було, ніби не вона хвилює тому без-порадно знизувала плічимами і готова бу-ла заплакати від прикраси.

Закінчивши танець, вона знову засор-милася, закрилася руками.

Пиріжки винала охоче без несміли-вості, як людина, що заслуговує угощен-ня. Циганка тим часом приступила до ділової частини візиту: зима, мовляв, сніжна, кінв голодний стоїть — чи не продасть господарка хоч трохи сіна? Мо-же, хоч обмінити на що-небудь? А якщо треба наструлю запалити чи та?

— Гарзд уне, буде тобі! — відмахну-лася тітка Мотрона. — Ходімо.

Вони вийшли з хати, а слідом за ними подався й Шурко.

— Ходить... — домовуючи пиріжком, кивнула Галея у бік сіней. — Вона й укрита може!

— Хто? — не зрозумів я. — Вона хіба не мати тобі?

— Ні!... Вона — Сонька.

— Тобі як це — Сонька? А мати у те-бе є?

Галея кивнула.

— Як же вона тебе одну відпускає?

— Вона хвора. В ліжку лежить.

— А батько? —

Дівчинка трохи подумала і знову ки-нула.

— Е. Антон. Тільки він... Ну, як сказа-ти? Нерідкий, розуміє?

— Розумію. Це котрий на баяні грал?

— Ви його знаєте, дядю! — зраділа дівчинка.

...Щорозу з настанням холоду в село на зимові квартири приїждило кілька ци-ганських сімей. У ті важкі післявоєнні роки робочих рук не вистачало, і тому до весни праління колгоспу охоче най-мало за договорами чиган-новалі. Пони

чоловіки ремонтували колгоспний інвен-тар, жінки ходили по дворах, промиш-ляючи дрібним лагодженням посуду, тра-диційним воронінням, а то й жабрац-ством. Іншого року цигани справляли свої весілля, і тоді голові винкомом сільради і дільничному міліціонеру прибавляло-ся турбот, оскільки жодне з них не обхо-дилось без бійки. На всіх весіллях грал Антон — хворобливого вигляду циган з незмінним, намотаним на шию брудним шарфом і з очима, що постійно спльоз-ялись.

А коли, траплялося, ввечері цей циган появлявся в илубі — замовкав гармоніст, виключали радіолу і починав грати Антон. Розгорне малиновий мік баяна, і здригне публіка, немаче по ній струм пройшов, і вже важко встояти на місці — до того віртуозно, незвичайно грал Антон. Слухаючи його гру, я щора-зу дивувався, як може ця ковала, хвороб-лива людина з баяна широкитиру чи ря-дової гармошки видобувати такі саїки, надзвичайно краси звуки! Дивувався і, признатися, заздрив. А чи ж я не знав Антона?

— Давно вже він тій батько?

— Давно. Три зими.

— Добрий він?

— Нічого собі. Добрий. Мене не б'є, а мамку б'є.

— Ой як! За що ж він б'є її?

— Та через дітей. Через нас.

— Скільки ж вас?

— Старша сестра і двоє братів. Сестра замуєнв. У Києві живе.

На місці Галі не сиділося. Вона ходила по кімнаті, доторкалася до речей, роз-глядала фотографії та репродукції, ви-шнву на рушниках, книги на етажерці.

— Чого ж усе-таки вони сваряться?

— Допитувався я.

— Антон каже — треба працювати, — неуважно відповіла Галея. — Я хочу жити, як усі люди. Це він каже. А мати ка-же — цигани ніколи не працювали, а ворожили. На тому тинки Антон як ско-пить її за нос, а вона як турсоне його ногою, а Антон кочергою їй п-ни дасть! От і лежить вона.

— Хто ж, по-твоему, з них має рацію?

— Як це?

— Ну, ти за кого? За батька чи за ма-ті?

— Не знаю... Б'ються вони.

— А тобі що вони кажуть? Антон що каже?

— Каже, що переїдемо до Києва, і він віддасть мене до школи. Ви вчитель, дядю?

— Вчитель. А мати?

— Мати каже, що Антон дурень. Щоб училася воронити на картах, на планеті.

— І ти вже осягає це мистецтво?

— Що?

— Навчилася воронити на планеті?

— Ще ні, — зітхнула дівчинка. — Я танцювати люблю.

— Хто тебе цього навчав?

— Мати. Вона каже — я артисткою буду.

— А до школи ти хотіла б піти?

— До школи? Не знаю...

— Немає не хочеш?

— Не знаю, — повторила Галея. Потім подумала і додала: — Ні.

— Чому?

— Там хлопчачків багато.

— Ну що ж?

— Вони драмняться. Йдеш вулицею, а вони кричать, драмняться.

— А ти не ходи по катах.

— Мати посилає. Каже — це мій хліб.

А хліб нам не потрібний. Хліб у нас є. А картоплі немає. І сіна немає.

— Хлопчачки не позначають тих, хто не працює і обдурює.

— А я буду обдурювати! Ось виросту й буду! Хай тоді знають!

Я поплавав баян і занурив. Галея гортала книжку, що лежала на столі. Кляла па-лець на язик, змочувала слиною і пере-гортала сторінки. На кожній лишався відбиток пальця.

— Дядю, а ви можете цю книжку від-разу прочитати?

— Відразу — ні. За два-три дні мону, мабуть. Мій іншим, книжнику слід брати тільки чистими руками.

— Вони чисті! — Галея з готовністю по-казала палець, дивлячись мені прямо в очі. Потім перевела погляд на руку і зніяковіла: — Я не буду...

І зразу ж, забувши про те, що сталося, зачаровано уп'ялила очі в репродукцію з картини Мановського «Перед грозою», що висіла на стіні. Дивилася довго, милу-валася, схиливши голіву то на одне, то на друге плече. Нарешті сказала:

— І у мене такий братин. А дівчинка на циганку схожа. А картопля у вас є, дядю?

— Картопля? — здивувався я таному переходу. — Є, напевно, але...

— А я вам заспівую!

Мені довелося пояснити, що я всього тільки постолець, наймаю кутон, плачу за квартиру та харчі і що про картоплю, отже, слід говорити з тіткою Мотроною.

За вікном розгорівся, іскрився сонцем і снігом морозний січневий день. У світ-лиці було чисто, тепло і затишно, і йти дівчинка не квапилася. Розмовляючи з нею, я немало вражався тим, як може в цьому худенькому дівчиську, навхрест перев'язаному материнною в незграбних трояндах хусткою і в калошах на одну панчогу, уживатися дитяча наївність і безпосередність із тверезим практициз-мом бувалої людини, діачача соромли-вістю із манерами бідної циганки.

— А як завує вашого коня?

— Сірий.

— Добрий кінь? Як по-циганському

сказати «добрий кінь»?

— Куч грей. Тільки голодний він. Я його дуже люблю. Лише через нього я й по селу пішла...

— А ти зоставайся у нас, — сказала тітка Мотрона, появляючись на порозі кухні. Прихиливши за собою двері, вона прийшла у світлицю, принесла з собою снігової свиністю до двору. — Дітей у нас нема, будеш жити. Підеш до школи. Ми купимо тобі валіжки і тепле пальто. Зо-станешся? Виростеш? — на артистку ста-неш учитися. А то можна і в колгоспі працювати. Заміж тебе видамо. Руслан Петрович тобі на баяні грає... Ну як?

Галея намагалася зрозуміти, наартус ця весела рум'яна тітка, що пахне пічкою і молоком, чи говорить серйозно.

А я ж знав, що ні, не наартус, хоч і пропонує дівчинці лишитися без усякої надії на згоду. А якщо сталося неймовір-но — тітка Мотрона була б, мабуть, най-часливішою людиною на землі. Адже бу-ла і у неї коліска радість — дівчинка, приблизно одних з Галею років, і теж Галею звали, та у війну не стало її: пря-мо на подвір'ї вибухнула снарядом.

— Не можна мені, — відповіла Галея

нарешті. — Йти мені треба. Мати хвора.

Спитає, що принесла. І лаятиме.

— Ну гарзд, коли так. У що ж тобі картоплі набрати? Сітку мені повернеш?

Чи краще мішок дати?

...Через проталину на мохнатій від сні-гозого срібла шибці мені було видно, як вулицею між виблискуючими морозними іскорками заметівшла тендітна дівчинка в материний квітчастий хустці, вузликком затягнутій на спині. Печі її відгадував грубий, у латках мішок, — тітка Мотрона не поспулилася, віддала їй картоплі стільки, скільки дівчинка могла донести.

«Як-то складеться твоя доля?» — роз-думував я, поглядом провідуючи фігур-ну в батьківському піджаку та калошах, що віддалася, — одному серед сніго-вих нучугур.

З російської переклав Р. ПОПОВИЧ.

— СЕРЕДА —

2 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастич-ка. 8.55 — Музична програ-ма «Золоті ворота». 9.45 — Док. фільм про дітей. 10.40 — «Клуб ніпподорожній». 14.30 — Док. телефільм про професійну орієнтацію. 15.15 — На здобуття Державної пре-мії СРСР за 1978 рік. Ху-дожник Д. Вісті. 15.45 — «В сім'ї народів братів». 16.30 — «Старт надії». 17.15 — «Карпатські літературні». Фільм-концерт. 17.45 — «Ар-гарна політика партії в дії». 18.00 — Новини. 18.15 — «На XI Всесвітньому фестивалі молоді і студен-тів у Гавані». 19.00 — «Дя-за діти». (К-д) 19.15 — «Те-атральне фойє». (Кіро-воград). 20.15 — «Людина на землі». 21.00 — «Час». 21.30 — «На XI Всесвітньому фестивалі молоді і студен-тів». Концерт народної музи-ки і танцю. По закінченні — новини. 23.10 — «Екран за-прошує». (К-д).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. Новини. 10.15 — К. т. «Спаси Дюга Панчоха». Ви-

става. 11.50 — Фільм-кон-церт «Грас Євген Ріжов». 12.20 — Кінокомедія «Волга-Волга». 15.45 — «Спортив-ний клас». 16.30 — «Робіт-нича гарантія москвичів». 17.00 — «Відгукується, сур-мачі». 17.30 — «Життя на-уки». 18.00 — «П'ята трудо-ва». 18.30 — Вісті. 19.00 — К. т. Чемпіонат СРСР з футболу. «Спартак» (Моск-ва) — «Зеніт» (Ленінград). 20.45 — К. т. «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — «Телевільна вітальня». Одеський російський драма-тичний театр Імени Іванова. 22.35 — «Україна живе!».

По закінченні — к. т. Но-вини.

— ЧЕТВЕР —

3 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастич-ка. 8.55 — «Піонерський салют фестивалю». Зустріч з піоне-рами — делегатами XI Все-світнього фестивалю моло-ді і студентів у Гавані. 9.25 — Фільм «В добрий час!». 11.00 — Грає П. Нечепорен-ко: (Балалайка). 14.30 — Док. телефільм. 15.35 — Вірші радянських і зарубіжних поетів у виконанні моск-овських школярів. 16.35 — Народні мелодії. 16.50 — Те-лефільм «Мустаг-инго-дець». 18.00 — Новини. 18.15 — «На XI Всесвітньому фести-валі молоді і студентів у Га-вані». 19.00 — Футбол: «Ди-намо» (Київ) — «Динамо» (Тбілісі). 21.00 — «Час». 21.30

— «Алкоголізм». Веседа лік-каря. 22.00 — «Концерти І. Аркханові». Передача 3. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.15 — «Україна — ВАМУ, Далеко-му Скоду, Сибіру». 16.35 — Фільм-концерт «Волеро». 16.50 — «Твій плінний час». 17.45 — «Україна живе!». 18.00 — Для дітей. «Мандрів-ки Гітатика-юнатика». 18.30 — Вісті. 19.00 — Футбол: «Зоря» — «Шахтар». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Телефільм «Літо в Журавлиному». 22.45 — «Музичні вітання трудя-шкам лаві. По закінченні — новини.

— П'ЯТНИЦЯ —

4 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастич-ка. 8.55 — Мультифільм. 9.25 — Фільм «Право на стрибок». 11.00 — Телефільм «Літо в Журавлиному». 14.30 — Пі-нопрограма. 15.45 — «Шахо-ва шкільна». 16.15 — «Москва і москвичі». 16.45 — Кон-цертний зал телестудії «Ор-ля». 17.30 — Польова пошта («Подангу». 18.00 — «Дя-за діти». (К-д) 18.15 — «На XI Всесвітньому фестивалі молоді і студентів у Гавані». 19.00 — «Нам усім виста-чить сонця». Пісні про мо-лоді. 19.30 — Фільм «Страх висоти». 21.00 — «Час». 21.30 — «На XI Всесвітньому фести-валі молоді і студентів у Га-вані». Виступ артистів балету Куби. По закінченні — но-вини. 23.10 — К. т. «Ми

йдемо в робітничку». Кон-цертна програма. (К-д).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — Теле-фільм «Сімейні літучі». 10.40 — Інструментальна музика. 11.00 — Виступав Держав-ний заслужений академіч-ний хор України Імени Г. Верьовки. 17.30 — «Шах-тарські горизонти». 18.00 — Телефільм «Автомарш». 18.30 — «Молодий балет Но-воосібрський». 19.00 — Вісті. 19.30 — «На здобуття Держ-авної премії СРСР». Фільм «Карпати-Карпати». 20.30 — «Україна живе!». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Зем-ля, до запитання». По закін-ченні — новини.

— СУБОТА —

5 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастич-ка. 8.55 — Для дітей. Концерт. 9.15 — «Для вас, батьки». 9.45 — «Радісна пошта». 10.15 — «Вільне хороше товариство». 10.45 — Фільм «На графських руинах». 11.50 — «Німецький живопис 1890 — 1918 років». 12.20 — Теле-клуб «Москвичка». 13.20 — «Літературні бесіди». 14.10 — «Тираж «Спортивного». 14.25 — «Здоров'я». 15.10 — «Му-зичний абонемент». 15.40 — Тележурнал «Співдружність». 16.15 — «Олімпіада 80». 17.00 — «Очевидне — неймовірне». 18.00 — Новини. 18.15 — Мультифільм «Пташині сла-ти». 18.30 — «На XI Всесвіт-ньому фестивалі молоді і

студентів у Гавані». 19.15 — Док. Росії. Увертюри до опер. 19.45 — Телефільм «Навчальний бранець». 21.00 — «Час». 21.30 — «На XI Всесвітньому фестивалі мо-лоді і студентів». По закін-ченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — Радіо-вий концерт. 10

Приходь і вчитися!

**Запрошують
інституту,
технікуми,
училища**

Одеський електротехнічний інститут зв'язку ім. А. С. Попова

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ НА ТАКІ ФАКУЛЬТЕТИ І СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

ДЕННЕ НАВЧАННЯ

Факультет автоматичного електрозв'язку.
Спеціальності: «Автоматична комутація», «Передача даних».

Факультет готує інженерів, які обслуговують апаратуру автоматичних систем комутації, автоматизованих систем управління, відселекційного і фототелеграфного зв'язку, мережі і системи передачі даних до ЕОМ, управління і обчислювальні машини, пристрої телемеханіки і телеуправління у всіх галузях народного господарства.

Факультет багатоканального електрозв'язку готує інженерів, які працюють в проєктних організаціях, на будівництві і експлуатації кабельних і радіорелейних магістралей дальнього зв'язку, на станціях космічного зв'язку, на експлуатаційно-технічних вузлах зв'язку на міжміських телефонних станціях, у вимірювальних і настрійних групах і забезпечують надбудову і наліній дії єдиної автоматизованої мережі зв'язку Радянського Союзу.

Факультет радіозв'язку і радіомовлення готує спеціалістів, які працюють на магістральних і віддалених радіоцентрах, телецентрах, радіорелейних магістралях, у проєктних організаціях, радіозаводах і в науково-дослідних інститутах. Розробка і обслуговування систем зв'язку з допомогою штучних супутників Землі, забезпечення зв'язку між континентами, здійснення Всесоюзного телевізійного віщання, проєктування монтажу і обслуговування сучасних електронних обчислювальних машин і автоматизованих систем управління — все це виконує інженер радіозв'язку.

НАВЧАННЯ БЕЗ ВІДРИВУ ВІД ВИРОБНИЦТВА
Вечірній факультет. Спеціальність — «Автоматичний електрозв'язок».

Заочний факультет. Спеціальності — «Автоматичний електрозв'язок», «Багатоканальний електрозв'язок», «Радіозв'язок і радіомовлення».

Київський заочний факультет.

а) заочна форма навчання по спеціальностях: «Автоматичний електрозв'язок», «Багатоканальний електрозв'язок», «Радіозв'язок і радіомовлення»;

б) вечірня форма навчання по спеціальностях: «Автоматичний електрозв'язок», «Багатоканальний електрозв'язок».

ПОРЯДОК ПРИЙОМУ ДОКУМЕНТІВ В ІНСТИТУТ

Заяв на ім'я ректора подається або надсилається до приймальної комісії з указанням факультету і спеціальності. До заяви додаються: документ про середню освіту (оригінал), характеристика для вступу до вузу, гнтий з грудня або колосальної книжки (для тих, хто працює), завірений керівником підприємства або закладу, медична довідка (форма № 286), чотири фотокартки (знімки без головного убору розміром 3×4 см).

Особи, які направляються на навчання в інститут промисловими підприємствами, будовами, колгоспами, крім характеристики повинні прикласти направлення єдиної форми (бланки направлень висилаються приймальною комісією інституту).

Паспорт, військовий квиток або приписне свідоцтво пред'являється особисто.

Прийом заяв на денне відділення — до 31 липня, вступні іспити з 1 по 20 серпня; на вечірне і заочне — по 31 липня, вступні іспити з 20 серпня по 20 вересня.

Вступники здають іспити з математики (усно), фізики (усно), математики (письмово), російської (чи української) мови і літератури (вір).

Вступні іспити з усіх дисциплін можна здавати на українській або російській мовах.

Всі абітурієнти на час вступних іспитів забезпечуються гуртожитком.

З питань вступу до інституту звертатися в приймальну комісію на адресу: 270020, м. Одеса, вул. Чеслюкшинів, 1. Телефон: 23-23-44. Авторієдпавач: 20-77-409.

РЕКТОРАТ.

Черкаське середнє професійно-технічне училище № 1

НАБІРАЄ УЧНІВ НА 1978—1979 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

Училище дає середню освіту і кваліфікацію будівельника за спеціальностями:

малляр (строк навчання — 3 роки),
штукатур-плитковик-лицьовальник (3 роки),
столяр (3 роки),
малляр — монтажник конструкцій (3 роки),
слюсар електромонтажник (3 роки),
малляр (1 рік),
штукатур (1 рік),
столяр (1 рік).

Приймають юнаків і дівчат віком від 15 років з освітою за 8—10 класів.

Учні забезпечують харчуванням, одягом і гуртожитком. Під час проходження практики учням виплачують третю частину їхнього заробітку.

Технічне училище № 6 м. Києва

ПРИЙМАЄ ЮНАКІВ І ДІВЧАТ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ:

а) операторів витяжки й суцання і крутильних, які можуть виконувати роботу контролера технологічного процесу

перемішувальників, які можуть виконувати роботу контролера технологічного процесу, або сортувальників хімічного волокна,

апаратників формування віскозного волокна,

обробників хімічних волокон, лаборанток хімічних аналізів для роботи в Київському державному Трудового Чорного Пропора об'єднанні «Хімволокно».

Строк навчання — 1 рік.

Приймають дітяч віком від 17 років (для підготовки апаратників, обробників — від 18 років) із середньою освітою.

Учням виплачують стипендію в розмірі 70—80 карбованців, відмінникам навчання — 79—89 карбованців. Під час виробничої практики учням додатково виплачують третину суми, належної за виробничу продукцію.

Учні забезпечують гуртожитком, випускникам надають гуртожиток на підприємстві в порядку черги. Заробітна плата випускників становить 130—170 карбованців на місяць.

б) юнаків, звільнених у запас із лав Радянської Армії, приймають для підготовки слюсарів по ремонту технологічного устаткування та апаратників.

Строк навчання — 9 місяців. Стипендія — 75 карбованців на місяць.

Після закінчення училища всі випускники дістають призначення на роботу в м. Черкаси і мають право продовжувати навчання в середніх та вищих навчальних закладах.

Вступники подають заяву, свідоцтво про народження (в оригіналі) свідоцтво про освіту (в оригіналі) довідку про шлюб, чотири фотокартки розміром 3×4 см, довідку (форма № 25 ю).

Початок занять з 1 вересня. Зустріч з батьками заархованих відбувається 31 серпня о 14 годині.

Адреса училища: м. Черкаси, вул. Шевченка 333.

Ухати автобусами №№ 1, 5, 11, 15 і тролейбусом № 1 до зупинки «Вулиця Седова», тролейбусами №№ 2, 4, 7 — до зупинки «Вулиця Енгельса». Телефон 3-50-46.

ДИРЕКЦІЯ.

Ульяновське міське професійно-технічне училище № 11

ЗАПРОШУЄ НА НАВЧАННЯ

юнаків і дівчат віком 15 років і старших, що мають освіту за 8—10 класів.

Училище готує:

зі строком навчання — 1 рік —
штукатурів,
теслярів,
маллярів;

зі строком навчання 2 роки —

столярів (будівельних),
маллярів (будівельних),
штукатурів-лицьовальників-плитковиків,
слюсарів-сантехніків,
електрогазоварників,
маллярів-монтажників,
машиністів однокосових екскаваторів,
машиністів автомобільних кранів,
бульдозеристів.

Вступники екзамени не складають.

Учні перебувають на повному державному утриманні, їх забезпечують гуртожитком, харчуванням, спеодягом та одягом нового зразка. Під час навчально-виробничої практики учні одержують 33 проценти від заробленої суми.

Зарховані в училище відвідуватимуть загальноосвітню школу робітничої молоді. Тих, хто закінчить училище з відзнакою, направляють на навчання в середні й вищі навчальні заклади.

В училищі працюють гуртки художньої самодіяльності, кінематографічний фотоклуб, предметні, крою та шиття кулінарні, спортивні секції, а також вечірні курси шоферів III класу.

Час навчання в училищі зарховується до трудового стажу.

Початок навчання з 1 вересня, для воїнів, звільнених у запас, — із 1 січня.

Вступники подають заяву на ім'я директора училища, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, документ про освіту, документ з місця проживання із зазначенням складу сім'ї, характеристику зі школи, чотири фотокартки розміром 3×4 см, довідку про профілактичні щеплення.

Документи приймають у канцелярії училища з 1 квітня по 31 серпня, щодня, з 8 по 16 годину, їх можна вислати також цінним листом.

Адреса училища: 317620, Кіровоградська область, м. Ульяновка, вул. Леніна, 27. Телефони: директора — 9-11-10, загальний — 9-11-20.

ДИРЕКЦІЯ.

Кам'янсько-Дніпровський навчальний комбінат міністерства меліорації і водного господарства УРСР

ЗАПРОШУЄ НА НАВЧАННЯ

БЕЗ ВСТУПНИХ ЕКЗАМЕНІВ

НА СПЕЦІАЛЬНОСТІ:

малляр-монтажник, споруд у будівельно-машиніст автокрана, машиніст екскаватора, машиніст землерийної машини із суміжною спеціальністю машиніста гусеничного крана, медичну довідку (форма № 286), 6 фотокартки розміром 3×4 см (можна вислати поштою). Паспорт, військовий квиток і трудову книжку пред'являють особисто при прийзді на навчання.

Початок занять з 1 вересня, 1 жовтня, 10 листопада.

Наша адреса: 332600, Запорізька область, м. Кам'янка-Дніпровська, провулок Олега Кошового, 16, приймальний комісії.

Випускники закладу працюватимуть на будівництві гідромеліоративних

АДМІНІСТРАЦІЯ.

ПОГОДА

Вдень 1 серпня по території області і місту Кіровограду передбачається мінлива хмарність, в південних районах місцями короткочасний дощ. Вітер східний 10—15 метрів на секунду. Температура повітря по області 20—25, по місту 22—24 градуси.

За даними Українського бюро погоди 2—3 серпня передбачається мінлива хмарність, без опадів. Вітер східний 3—7 метрів на секунду. Температура повітря вночі 14—19, вдень 23—28 градусів.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград 50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградської обласної ЛКСМУ м. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.